

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐννακόσα,
νέα δῶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Γῶν ὕρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Μηνὸς Γεννάρη δεκαενιά,
κρύσ' στὸν κόσμον καὶ χειμωνιά.

Εἰκοσιδύο μετρῶ καὶ χίλια,
καὶ κοκκινίζουν μύταις καὶ χεῖλια.

**Ὁ Κόντε Θεοτόκης ὁ Κορφιᾶτης,
μιά μάγισσα κι' ὁ ξύλινος σακάτης.**

Φασουλῆς τὸν λιγερὸ τοῦ κράτους Κυβερνήτη
μὲς μεγάλης μάγισσας τὸν ὀδηγεῖ τὸ σπῆτι.)

—Πλησίασε τὴν μάγισσα, μεγάλε τσελεπή,
ἐρώτησέ τὴν γιὰ πολλὰ, κι' ἐκεῖνη θὰ σοῦ πῇ.

Γιὰ στόλους καὶ στρατεύματα
ἐπικαλέσου πνεύματα
μαγείας τρομερά,
ποῦ κρώζουν γοερά.

Ρώτησε γιὰ τὴν πατρίδα...
ἔρνια στέκου' στὴν ἀράδα,
κύτταξε μιὰ νυκτερίδα,
κύτταξε μιὰ σουσουράδα.

Ἐλα, Κόντε, μετ' ἐμοῦ
στὴς μαγείας τὸ καζάνι...
κύτταξε καὶ μιὰ μαῖμοῦ
τὶ κουνήματα ποῦ κάνει.

Ἐμπρός... ἄφοδος περπάτει...
καὶ σὲ περασμένους χρόνους
ἄρχοντες τρανοί, Κορφιᾶτη,
ποῦχανε καύμους καὶ πόνους,
μάγισσας σοφαῖς καὶ μάγους ἐρωτοῦσανε νὰ μάθουν
τί θὰ γίνουν, τί θὰ πάθουν.

Ἀπὸ μάγια κατὶ βγαίνει,
κι' ἔλα' ρώτα τί θὰ γένῃ
γιὰ τῆς στρουγγας τῆς δυσμοίρου
τὰς μεγάλας ἀπαιτήσεις,
καὶ γιὰ τοῦ κυρ' Αναργύρου
τὰς προσφάτους παρατήσεις.

Ἡ γρηᾶ, ποῦ μπρός σου βλέπεις, εἴμπορεῖ νὰ προφητεύσῃ
καὶ τὸ μέλλον νὰ μαντεύσῃ,
κι' ἔχει δύναμιν ἐκεῖνο τὸ νωδὸν γραῖδιον
νὰ προβλέψῃ μιὰν δόξαν' στοὺς Ρωμηοὺς αἰῶδιον.

Ἵστα πνεύματα θυσίασε,
βγάλε τὴν ρεδιγκότα,
τὴν μάγισσα πλησίασε
καὶ σοβαρὸς ἐρώτα.

Θεοτ.— Πρόσελθε, πνεῦμα μαγικὸ
δαιμονισμένου κόσμου,
καὶ μάντευσε τὸ ραιζικὸ
τῆς Κυβερνήσεώς μου.

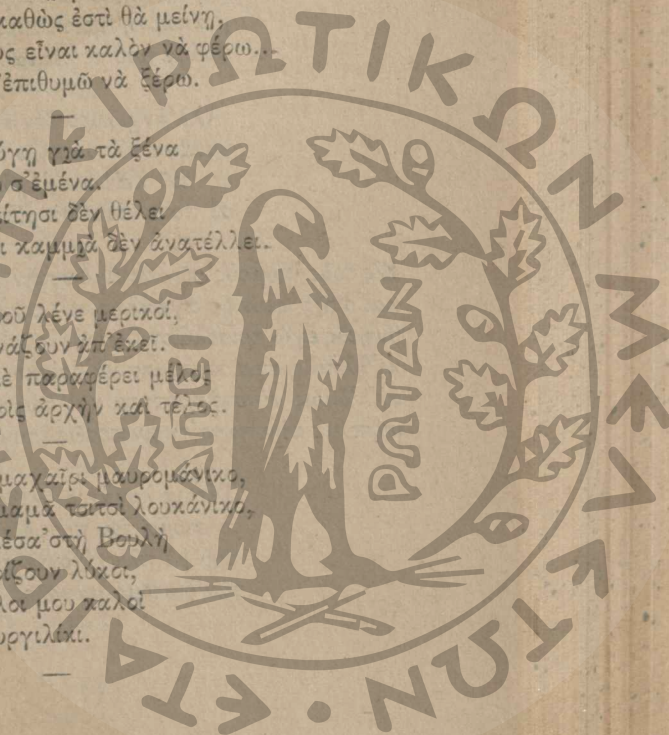
Ἦές μου μὲ τὸν Σιμόπουλο τί διάβολο θὰ γίνῃ
κι' ἂν ὄντως ἡ Κυβέρνησις καθὼς ἐστὶ θὰ μείνῃ,
κι' ἂν τώρα νέους Ὑπουργοὺς εἶναι καλὸν νὰ φέρω...
λάλησε, πνεῦμα, λάλησε, κι' ἐπιθυμῶ νὰ ξέρω.

Ὁ κύριος Ἀναργυρὸς θὰ φύγῃ γιὰ τὰ ξένα
κι' ἀλλοίμονο σ' ἐμένα.

Ὁ κύριος Ἀναργυρὸς παραίτησι δὲν θέλει
κι' ἐλπίς γιὰ τὴν παραίτησι καμμιὰ δὲν ἀνατέλλει.

Μὴ κίνει τὸν Ἀναργυρὸν, μοῦ λέγε μερικοί,
κίνησε τὸν Ἀναργυρὸν, φωνάζουν ἀπ' ἐκεῖ.
Δαιμονισμένης μουσικῆς μὲ παραφέρει μέλος
καὶ κωμῳδία παίζεται χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Λαμποκοπᾷ' στὸ χέρι μου μαχαίρι μαυρομάνικο,
φωνάζουν καλικάντζαροι μαμὰ τῶτοι λουκάνικο,
κι' ἔξω καὶ μέσα στὴ Βουλὴ
τὰ δόντια τρίζουν λύκα,
καὶ κατὶ φίλοι μου καλοὶ
ζητοῦν Ὑπουργιλίκι.

Κανέναν φίλος προσφίλης δὲν βγαίνει νὰ μὲ σώσῃ,
καὶ πρὶν ὁ κύρ' Ἀνάργυρος παραίτησιν νὰ δώσῃ,
δὲν εἶναι καὶ παράξενον χάριν τοῦ καθεστῶτος
παραίτησιν διὰ παντὸς ἐγὼ νὰ δώσω πρῶτος.

Ἐπὶ τὴν στρουγγὰ μου τὴν ἀτυχή
ἀρνιά βελάζουν λάγια,
καὶ σωτηρία μοναχὴ
μ' ἀπέμειναν τὰ μάγια.

Τόσας ἡμέρας πέρασαν, σιμόνει Καρναβάλι,
καὶ γνώμην ὁ Σιμόπουλος γαμὰ δὲν μεταβάλλει.

Τὰ χέρια μας δαγκάνομε,
κ' ὅλοι μας ἀποροῦμε
τὶ διάβολο νὰ κάνωμε,
κ' ἄλλο δὲν καρτεροῦμε,

παρὰ ν' ἀνοίξῃς, μάγισσα, τὸ μαντικό σου στόμα,
καὶ νὰ μᾶς πῇς ὁρθὰ κοφτὰ τί θὰ γενῇ στὸ κόμμα.

Πλησίασε, γραῖδιον νωδόν, μυστηριώδες,
σαθρὸν καὶ σκελετωδές,
ὅπου τὴν ψυροκώστενα λαμπρῶς ἐξεκονίζεις,
ἔλα ποῦ δαιμονίζεσαι καὶ κόσμον δαιμονίζεις,
κ' ἐπικαλέσου γρήγορα τὰ πνεύματα τοῦ σκότους
καὶ μίλῃσέ μου μ' ἀστραπὰς καὶ μὲ παντοίους κρότους.

Σὲ κυττάζω μὲ φρίκην ἐμπρὸς μου...
σὲ ποῦ μέρος, γρη῏, νὰ σταθῇ;
ἐθαρύνθην τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου
καὶ λιγάκι ραχάτι ποθῶ.

Μοῦ φωνάζει φωνὴ τῶν πολέμων
ὅτι πρέπει στρατοὶ νὰ γενοῦν,
καὶ σὰν νέφος τὰ πνεύματ' ἀνέμων
ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ μὲ πλανοῦν.

Κ' ἀπὸ μέσα μὲ ρέδουν κ' ἀπ' ἔξω,
καθεὶς τῷ χερὶ νὰ μὲ σκάνῃ,
μήτε πόκερ μ' ἀφίνει νὰ παίξω,
κ' ὅλο μπλόφαις ζητεῖ νὰ μοῦ κἀνῃ.

Κ' ὁ Σιμόπουλος, πῖθος ἐν πῖθις,
μοῦ φωνάζει μὲ ράχη κυρτή:
μ' ἀπαρνήθης, σκληρέ, μ' ἀπαρνήθης,
γράφε μού το σὲ μαῦρο χαρτί.

Ἄλλ' ἂν μαῦρο δὲν εὖρησ' ἐμπροστά σου
γράψῃς μού το καὶ σ' ἄσπρο, Κορφιάτη...
ἂν σοῦ λείψω κ' ἐγὼ, γιὰ φαντάσου
σὲ ποῖον τότε θὰ ρίξῃς τὸ μάτι.

Εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν ἀριθμῶν τὴν ἀνεσίμ μου θύων
καὶ στῆς λευκῆς ἀγκάλης σου τάρωματα μεθύων,
θνητὸς ἐγὼ τρισόλβιον ζωὴν ἐξοῦσ' ἀγγέλων
κ' ἡλπίζα περισσεύματα νὰ βρῶσκω καὶ στὸ μέλλον,
ἀλλ' ὅμως σὺ σκληρότατα καὶ τώρα μ' ἀπαρνήθης,
μήτε μὲ τὴν παραίτησιν ποσὺς ἐσυγκινήθης.

Τέτοια λογάκια θλιβερά
τὸ στόμα του προφέρει,
ποῦ μὲ πληγόνουνε σκληρὰ
σὰν δίστομο μαχαίρι.

Πλὴν ἐγὼ τοῦ λέω: τὴν ὄγιν,
μὴ μοῦ λῆς αὐτὰ τὰ λόγια.
Ἐγὼ πάντα σ' ἀγαπῶ
καὶ χωρὶς νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς σου, κύρ' Ἀνάργυρε, μοιραῖον
ἦτο φαίνεται νὰ γίνῃς ἓνα μὲ τὸν Κερκυραῖον.
Ὁ Κορφιάτης δὲν θ' ἀλλάξῃ...
πᾶ! πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξῃ.

Σὺ τῶν γνώσεων ἢ γνώσεως
μείνε τώρα νὰ τελειώσῃς
καὶ τὸ δάνειον τοῦ Στόλου...
δὲν σ' ἀρνήθηκα καθόλου.
Μάγια μοῦ χεῖς καμωμένα
καὶ τρελλαίνονται γιὰ σένα.

(Ἡ Μάγισσ' ἀρχινᾷ
τὰ μάγια τὰ τρανὰ,
καὶ πέντε γύρους κάνει
στὸ μαγικὸ καζάνι.)

Μάγ. — Τζιτζίκας ἐλάλησε,
μαῦρη ρόγα γράλισε,
μαῦρη καὶ φαρμακερὴ,
κ' ἦλθαν κρίσεις καιροί.

Θ. — Ἐλα γύρω στὸ κακκάδι...
Μ. — Ποῖος μ' ἔπειτα νὰ καταλάβῃ
τίποτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ μάγια;
Πέτα πέτα, κουκουβάγια,
Φ. — βράζε, κόχλαζε νερό...
Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό.

Μ. — Ἡ φωτιὰ γιὰ σὲν ἀνάβει
κ' ἔλα γύρω στὸ κακκάδι.
Θ. — Δὲν ἐπὶ ἄκομή κάδο,
δὲν μ' ἔπειτα νὰ καταλάβῃ.

Μ. — Τρεῖς φορὰς ἡ γάτα τῶπε, πέντε κ' ὁ σκαντζόχοιρος
πῶς παραίτησιν θὰ γίνῃ τοῦ συντρόφου πρόχειρος;
κ' ἔπειτα θ' ἀνακληθῇ,
καὶ στὰ γέλοια θὰ λυθῇ
κάθ' ἐχθρὸς καὶ κάθε φίλος,
καὶ τῆς θεῖας μας τῆς Κονδύλης
ὁ γνωστὸς θὰ στρέφῃ μύλος.

Ἐλα δὸς μου μιὰ καρφίτσα
κ' ἀνακάνω σιγά...
τρέχει τρέχει κ' ἡ νυφίτσα
καὶ ποντίκια κυνηγᾷ.
Πῶς τὰ τρώει, πῶς τὰ χάδε...
βράζε, κόχλαζε, κακκάδι.

Θ. — Ἡ Κυδέρνησις θ' ἀλλάξῃ; πῆς μου μάγισσ' ἀλλήλῃ;
Μ. — Ἀρχοντά μου δὲν τὸ ξέρω...
Φ. — Πῆς μας ποῦ νὰ ξερᾷ;

Μ. — Ἐγὼ ξέρω τοῦτο μόνο
πῶς μεγάλο νοιώθεις πόνο
γιὰ τὸν ἀκριβὸ σου φίλο
καὶ τῆς στρουγγας σου τὸν στίλο.

Κρυφολαχταρᾶς, ἱππότη,
πῶς νὰ μὴν παρατηθῇ
καὶ στὴ θέσι τοῦ τὴν πρώτη
κοτσονάτος νὰ σταθῇ.

Πέτα πέτα, κουβάγια,
σκοῦζε, κούδακα κανάγια,
καὶ τριγύρω στὸ νερό
σύρτε, μάγισσας, χορδ.

Κυδέρνησις θ' ἀλλάξῃς πάλι θὰ τὸν φέρῃς πρῶτο
τὴν ράχη θὰ τὸν ἔχῃς κολλημένο σὰν τσιρότο.
— Εἶσαι μάγισσα μεγάλη... λόγια λῆς πολὺ σοφά,
ποῦ φαίνεται πῶς ξέρεις τῶν ἀνθρώπων τὰ κρυφά.

Ἀστραφε καὶ βρόντησε
μὲ Μεγαλοσταύρους,
κ' ὅλους καταπόντισε
τοὺς ἐχθροὺς τοὺς μαῦρους.

Ὅλο θ' ἄκοναζες λεπίδια,
θὰ πατῇς σκορπιούς καὶ φίδια,
θὰ σκορπᾷς ἐλῆας κλαδιὰ,
λεμονταριῶ θὰ φᾶς καρδιὰ,
θὰ γενῇς καὶ σὺ λεοντάρι,
καὶ θὰ σὲ βαπτίσουν Ἄρη.

Θὰ σὲ λὲν Νοτζί, Κουράκι,
κ' ὅχι Κόντε Θεοτόκη.
Πολεμάρχου λάσια
θὰ προβάλλῃς στήθη,
μὲ στρατῶν γυμνάσια
θὰ χαϊέψουν πλῆθη.

Δόξαις θὰ γυρνοῦν μονάχαις
στοῦ γνωστοῦ Τσακὶ τῆς ράχαις,
κ' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ μπιστάνια
θὰ σοῦ πλέκουνε στεφάνια.

Θὰ δεσπόζῃς περὶ θάλας,
καὶ θὰ γίνῃς καὶ Στόλος.

μὲ κακέτυπα λαχεῖα
σὰν κ' ἐκεῖνο τοῦ Ζευγώλη.

Εὐκολαὶς θὰ δρέψῃς νίκαις,
καὶ θὰ τρῶς, ἐρατεινέ,
τοὺς ἐχθροὺς σου σὰν μπιφτέκια.

Θὰ γεμίσης κ' ἀποθήκαις
μὲ κανόνια τοῦ Καννέ
καὶ μὲ Μάνλιχερ τουφέκια.

Καὶ τὰ πρόβατα τῆς στάνης
μ' ἓνα μούτρο κουρασμένο
θὰ τὰ βλεπῇς, καὶ θὰ κἀνῃς
τὸν ἀπογοητευμένο,

καὶ συχνὰ θὰ βεβαιώῃς ὅτι θὰ παρατηθῇς
καὶ θὰ πᾶς σὲ μοναστήρι μιὰ χαρὰ νὰ ἀναπαυθῇς.

Κ' ἔπειτα θὰ μετανοήῃς καὶ θ' ἀρχίσεις νὰ γελάς
μὲ κεφάλια, ποῦναι τάβλαις,
καὶ πατὲ δὲν θὰ χαλᾷς
μὲ τὸν φίλο σου τὰς σχέσεις
γιὰ τελείως ἢ γιὰ παύλαις,
κόμματα καὶ παρενθώσεις.

Θ. — Εἶσαι μάγισσα σοφὴ.
Μ. — Κούταξε στὴν ὁροφὴ,
καὶ θὰ δῇς τὸν τρυφερό
τὸν Ἀνάργυρο ψηλά
μ' ἓνα γέλοιο πονηρό,
σελεπῇ, νὰ σοῦ γελά.

Θ. — Δὲν τὸν κατεβάξῃς κάτω, μάγισσά μου, νὰ τὸν δῷ;
Μ. — Ὁ Σιμόπουλος ἀμέσως νάλθῃ γιὰ τὸν Κόντ' ἐδῶ.

(Γίνεται βοὴ μεγάλη,
τρεῖς φορὰς βαρυβρόντα,
κ' ὁ Σιμόπουλος προβάλλει
στὸν Πρωθυπουργὸ κοντά.)

Θ. — Ἄν τοῦ νοῦ δὲν εἶσαι πλάσμα,
λάλησέ μου, φίλον φάσμα.

Σ.— Χαῖρε, Κάουδωρ καὶ Γλάμη,
χαῖρε, σύντροφε καὶ βλάμη.

Θ.— Γέλα μου νὰ σοῦ γελῶ,
φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
γὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ.

Σ.— Σὺ λατρεία μου καὶ μόνη,
τὴν παρένθεσιν λησμόνει.
Πάει, τὴν λησμόνησα,
κι' ὅλους τοὺς δαιμόνια.

Θ.— Μήτ' ἐμπόδιον κανένα, σύντροφέ μου ποθητέ,
νὰ παρεντεθῇ ποτέ,
μήτε μὴ μὲ μικρὴ τελεία
στὴν πιστὴ μας τὴ φιλία.

Μὴ ποτὲ παραιτηθῇς
κι' ὅπου στέκει νὰ σταθῇς.

Σ.— Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ λὲς βλέπεις, Κόντε, πῶς τὸ κάνω...

(Εἶπε τέτοια γελαστὸς κι' ἀνελήφθη πρὸς τὰπάνω.)

Φ.— Πές μας, μάγισσα μεγάλη,
τίποτα καὶ γὰρ τὸν Ράλλη.

Μ.— Στὸ κατσαρό του τὸ μαλλὶ
κοτσούφι στέκει καὶ λαλεῖ
πῶς πῆγε μὲς στὴν Θεσσαλὴν τὴν γῆν τὴν ἐριδύλακα
κι' ἀπάνω σὲ χαλάσματα τὸν εἶδαν σὰν βρυκόλακα.

Μετὰ θαυμασμοῦ μεγάλου
φίλοι τοῦκαναν τιμαῖς,
καὶ στῆς νέας Ἀγχιάλου
πῆγε τῆς οἰκοδομαῖς.

Γὰ τὰ σπήτια τῶν προσφύγων ῥώτησε τὸν Λαναρά,
ῥώτησε τὸν Κάσσαδέτη,
ἂν τὸ δόλιον τὸ Ντοδέτι
τὰ θεμέλιωσε γερά.

Γὰ τὰ σπήτια καὶ μὲ φίλους κι' ἀρχιτέκτονας μιλεῖ...
τοῦτο φώναζε τὸ σπήτι
θέλει κι' ἄλλον νεροχύτη,
τοῦτο δύο παραθύρια κατὰ τὴν Ἀνατολή.

Τοῦτο θέλει κι' ἄλλο δῶμα,
τοῦτο μὴ κουζιν' ἀκόμα,
τοῦτο θέλει δύο πόρταις γὰρ νὰ μπαίνει ἀπ' τὴ μὴ
καὶ νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν ἄλλη...
κι' ὅλοι γύρω κεχηνότες ἄκουαν μὲ προθυμία
τὴν τεκτονικὴ τοῦ Ράλλη.

Τὰ κρινε σὰν ἀρχιτέκτων ὅλα στὴν ἐντέλεια,
καὶ τοὺς εἶπε κοτσονάτος
πῶς θὰ βάλῃ καὶ στὸ κράτος
στερεὰ θεμέλια.

Πῶς ναοὺς θὰ καταλύσῃ, καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρας μόνον
θ' ἀνοικοδομήσῃ νέους πρὸς κατάπληξιν τεκτόνων.
Ἦρε μπάλα μὲ τοὺς φίλους δάση, πόλεις καὶ χωριά,
κι' ἄφησε τὴν Θεσσαλίαν καὶ πηγαίνει στὸν Μωρητᾶ.

Γὰ τῆς δὴδ περιηγήσεις
κάνουν σχόλια καὶ κρίσεις,

καὶ τὴν πρώτην τὴν εὐρίσκουν ἐποικοδομητικὴν
καὶ τὴν ἄλλην τὴν δευτέραν καθαρῶς πολιτικὴν.

Στὸν φούρνο βάλετε φωτιά,
πάρτε φουρνόξυλα πλατεῖα,
κι' ἀνὰ τοῦ Φουρνιᾶ τὸ πρόγραμμα γενῇ τὸ Ναυτικόν,
καινούργιο ξαφνικόν
καὶ συμφορὰ μεγάλη...
παραίτησις τοῦ Ράλλη.

Τότε κλάφετε τὸ κράτος
ὅταν γίνῃ Κιγκινάτος
κι' ὁ φουρνιόζος χρυσομάλλης.
Κλάφετε νεκροὶ καὶ ζῶντες,
θὰ παραιτηθῇ κι' ὁ Κόντες,
θὰ παραιτηθῇ κι' ὁ Ράλλης.

Καὶ τὴν κοιλίαν του καθεὶς θὰ σφίγγῃ
κι' ὅλο θὰ τρώῃ τῆς μύγας ξύγκι,
βατράχους, σαύραις, καὶ νυκτερίδας,
κι' ἄγριον μέλι μαζί μ' ἀκρίδες.

(Εἶπεν αὐτὰ, καὶ μάγισσαι ἐφάνησαν καὶ μάγοι,
καὶ μὲ βροντὴν τρομακτικὴν ὁ λέβης ἐξεραγή,
καὶ μέσ' ἀπὸ τῆς μάγισσας τὰ βρωμερὰ κουρέλια
ἐδγῆν ἐμπρὸς τῶν γελαστῶν
ὁ Περικλέτος ὁ γνωστός,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μασκαρᾶς λιγώθηκε στὰ γέλοια.)

Πανηγυρὶς σημερινὴ καὶ Πανεπιστημιακὴ.

Τὸν Διομήδην ψάλλωμεν Κυριακὸν κι' ἐμεῖς,
τὸν Θεολόγον τὸν δεινόν, τὸν ἄξιον τιμῆς,
ὅπου λαμπρῶς ἐώρτασε μετὰ πολλῶν φιλάτων,
καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν καὶ σεβασμιωτάτων,
σαράντα χρόνων διδασχὴν καὶ καλλιστόμους ῥήσεις.
Χαῖρε λοιπόν, Κυριακέ, γὰρ τὰ σαράντα χρόνια,
ποῦ διδάλεξες Κυριακὴ νὰ τὰ πανηγυρίσῃς
μ' ἐκείνον τὸν ντελεδορῆ καὶ μ' ἓνα μέτρο χιόνια.

Παραστάσις καινοφανῆς ποῦ δὲν τὴν προσέμενε καὶ...

Τὴν τρίτην στὸ Βασιλικὸν θὰ παῖξουν ἓνα κράμα,
μὴ καμφοδία δηλαδὴ, ποῦναι συγχρόνως δράμα,
κατὰ σειρὰν εἰς πράξεις τρεῖς, τοῦτέστι εἰς τρία μέρη,
τὸν πάλαι Πτωχοπρόδρομον μὲ τ' ἀδεῖαν κειμένη,
ἀδίκημένον ποιητὴν, πλὴν πρῶτον ἐν ταῖς ἱστοῖς...
γέλοια καὶ ξεκαρδίσματα μαζί μὲ συγκινήσεις.
Ὁ Πτωχοπρόδρομος αὐτὸς εἰς ἔργον τοῦ Πολέμου,
ποῦ τοῦ Πηγάσου του κρατεῖ πολὺ σφιγτὰ τὸ γκῆμι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν ἀνώνυμόν μας φίλον τὸν εὐχαριστῶ πολὺ,
ποῦ θυμήθηκε καὶ πάλι τὸν Ρωμῆδ τοῦ Φασουλῆ.

Τοῦ Μπενάκη μας τοῦ φίλου φύλλον εἰς τὰς Πάτρας
ρηξικέλευθον, νευρώδες, καὶ σὲ φρόνημα γενναῖον.